

Sygn. akt XV C 430/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 grudnia 2016r.

Sąd Okręgowy w Gdańsku XV Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Misiurna

Protokolant: stażysta Katarzyna Ignacek

po rozpoznaniu w dniu 20 grudnia 2016r. w Gdańsku

sprawy z powództwa W. L.

przeciwko pozwanemu (...) Spółce Akcyjnej w Ł.

o zapłatę

I. Zasądza od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej w Ł. na rzecz powódki W. L. kwotę 17.687,87 zł (siedemnaście tysięcy sześćset osiemdziesiąt siedem złotych i 87/100) wraz z odsetkami ustawowymi :

- od kwoty 17.411,12 zł od dnia 13.04.2015r. do 31.12.2015r., z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie do dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty,

- od kwoty 276,75 zł od dnia 14.04.2015r. do 31.12.2015r., z dalszymi odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1.01.2016r. do dnia zapłaty;

II. umarza postępowanie w zakresie cofniętego powództwa co do kwoty 57.625,13 zł;

III. oddala powództwo w pozostałej części;

IV. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 7.344,16 zł (siedem tysięcy trzysta czterdzieści cztery złote i 16/100) tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XV C 430/15

UZASADNIENIE

Powódka W. L. wniesionym pozwem domagała się zasądzenia od pozwanego (...) Spółki Akcyjnej z siedzibą w Ł. kwoty 89.280,80zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwoty 89.004,05zł od dnia 13 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 276,75zł od dnia 14 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty, nadto zasądzenia kosztów procesu.

W uzasadnieniu powódka wywiodła, iż w dniu 11 marca 2015r. w wyniku kolizji uległ uszkodzeniu, stanowiący jej własność, pojazd marki M. (...) o numerach rejestracyjnych (...). Sprawca kolizji posiadał polisę ubezpieczenia OC z pozwanym Towarzystwem. W związku z czym powódka w dniu 12 kwietnia 2015r. zgłosiła pozwanemu szkodę, który dokonał oględzin i sporządził kosztorys naprawy pojazdu na kwotę 57.625,13zł, w którym, zdaniem powódki, nie uwzględnił koniecznych kosztów wymiany elementów wskazanych w prywatnej opinii oraz widocznych na dokumentacji fotograficznej, nadto zaniżył stawki roboczo-godzinne. Powódka wskazała, iż pozwane Towarzystwo stwierdziło, że nie może ustalić odpowiedzialności za szkodę i bezpodstawnie nie wypłaciło jej odszkodowania. Na kwotę dochodzoną niniejszym pozwem składała się kwota 89.004,05zł stanowiąca wysokość odszkodowania oraz

kwota 276,75zł będąca poniesionym przez powódkę kosztem z tytułu zapłaty za sporządzenie na zlecenie powódki, prywatnej opinii (pозew, k. 2-4 oraz protokół rozprawy z dnia 17 grudnia 2015r., k. 66-68).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powódki kosztów procesu.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany przyznał, iż szkoda komunikacyjna numer (...) z dnia 11 marca 2015r. miała miejsce. Pozwane Towarzystwo wskazało, iż bezspornym jest także, że jej zgłoszenie pozwanemu oraz fakt, iż w dacie zdarzenia pozwany ubezpieczał sprawcę kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych, a także fakt przeprowadzenia postępowania likwidacyjnego. Pozwany podniósł, iż uznając swoją odpowiedzialność co do zasady, ustalił w decyzji z dnia 23 maja 2015r. wysokość należnego powódce odszkodowania na kwotę 57.625,13zł, co zdaniem pozwanego całkowicie zaspokaja żądanie powódki. Niezależnie od wszystkiego pozwany wskazał, iż nie zachodzą w przedmiotowej sprawie okoliczności, które pozwoliłyby na uznanie, iż dochodzona pozwem kwota stanowi koszt celowy i ekonomicznie uzasadniony, gdyż w świetle okoliczności przedstawionych w pozwie wynika, iż do naprawy pojazdu nie doszło, a zatem nie może być mowy o wykazaniu poniesienia przez powódkę rzeczywistych kosztów. Nadto, jak wynika z przeprowadzonego postępowania likwidacyjnego, pojazd powódki podlegał wcześniejszym naprawom, a zakres szkód w wyniku kolizji z dnia 11 marca 2015r. był faktycznie inny, niż domaga się tego powódka. W stosunku do prywatnej opinii, zdaniem pozwanego, powódka nie wykazała związku przyczynowego pomiędzy poniesionym wydatkiem na sporządzenie prywatnego kosztorysu, co więcej koszt ten poniosła dobrowolnie, a zatem nie powinno to obciążać pozwanego.

Pismem z dnia 28 lipca 2015r. (k. 52) powódka cofnęła pozew i jednocześnie zrzekła się roszczenia w zakresie kwoty w wysokości 57.625,13zł, którą pozwany wypłacił powódce w dniu 27 maja 2015r. Po zmodyfikowaniu żądania powództwa, powódka W. L. domagała się zasądzenia od pozwanego kwoty 31.655,67zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 31.378,92zł od dnia 13 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty oraz od kwoty 276,75zł od dnia 14 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 marca 2015r., w wyniku kolizji, którą spowodował kierujący pojazdem marki O., o numerach rejestracyjnych (...), uszkodzeniu uległ pojazd stanowiący własność powódki marki M. (...), o numerach rejestracyjnych (...). Sprawca kolizji uznał swoją odpowiedzialność, spisując oświadczenie o jej spowodowaniu, wobec czego uczestnicy zderzenia nie zzywali na miejsce Policji.

Dowód: oświadczenie z dnia 11 marca 2015r., k. 25; zeznania powódki W. L. na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015r., k. 66-68 (czas od 00:06:30 do 00:23:08).

Przedmiotowy samochód został wyprodukowany w 2011r., a powódka nabyła go od pierwszego właściciela dwa lata później - w 2013r. Powódka przed kolizją z dnia 11 marca 2015r. miała dwa wypadki. Drugi z wypadków miał miejsce rok wcześniej niż przedmiotowa kolizja.

Dowód: zeznania powódki W. L. na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015r., k. 66-68 (czas od 00:06:30 do 00:23:08).

Sprawca kolizji z dnia 11 marca 2015r., w dacie zdarzenia, posiadał aktualną umowę ubezpieczenia w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych łączącą go z pozwanym (...) S.A. W związku z czym powódka W. L. zgłosiła bezpośrednio pozwanemu szkodę.

okoliczność bezsporna

Pozwane Towarzystwo zainicjowało postępowanie likwidacyjne numer (...), w którego toku sporządzono kosztorys naprawy pojazdu marki M. (...), będącego własnością powódki. W sporządzonym w dniu w dniu 19 marca 2015r. przez pozwanego kosztorysie oszacowano łączne koszty naprawy przedmiotowego samochodu na kwotę 57.625,13zł brutto.

Dowód: kosztorys pozwanego z dnia 19 marca 2015r. wraz z protokołem szkody w pojeździe, k. 18-24.

W dniu 7 kwietnia 2015r. Centrum Likwidacji Szkód Klienta Indywidualnego pozwanego wystosowało do powódki pismo, w którym poinformowano powódkę, iż na podstawie analizy zgromadzonych w toku postępowania likwidacyjnego dokumentów nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności za przedmiotową szkodę, w związku z czym postępowanie będzie prowadzone dalej, do czasu pełnego wyjaśnienia okoliczności, umożliwiających zajęcie ostatecznego stanowiska.

Dowód: pismo pozwanego z dnia 7 kwietnia 2015r., k. 17.

Powódka zleciła sporządzenie prywatnej kalkulacji naprawy samochodu marki M. (...). Rzeczoznawca majątkowy J. W. z firmy (...) S.A., w sporządzonej przez siebie kalkulacji oszacował, iż koszty naprawy przedmiotowego samochodu z podatkiem VAT wynosić będą 89.004,05zł.

Dowód: kalkulacja naprawy rzeczoznawcy majątkowego J. W. z dnia 14 kwietnia 2015r., k. 8-16.

Za wykonanie kalkulacji naprawy firma (...) S.A. Oddział w G. wystawiła powódce fakturę VAT numer (...), na kwotę 276,75zł.

Dowód: faktura VAT numer (...) z dnia 14 kwietnia 2015r., k. 7.

Pismem z dnia 27 kwietnia 2015r. powódka W. L. wezwała pozwanego do zapłaty odszkodowania, w terminie do 5 maja 2015r.

Decyzją z dnia 23 maja 2015r. pozwane Towarzystwo ustaliło wysokość należnego powódce odszkodowania na kwotę 57.625,13zł, którego wypłata została zaksięgowana w dniu 27 maja 2015r.

Dowód: przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 27 kwietnia 2015r., k. 6; decyzja pozwanego z dnia 23 maja 2015r. wraz z potwierdzeniem przelewu, k. 49-50.

Powódka pieniądze otrzymane od pozwanego ubezpieczyciela przeznaczyła na naprawę samochodu, aczkolwiek nie naprawiła go w całości, gdyż uznała, że jej się to nie opłaca i ostatecznie go sprzedała za około 50.000zł.

Dowód: informacyjne wyjaśnienia powódki W. L. na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015r., k. 66-68 (czas od 00:06:30 do 00:23:08).

Zgodnie z opinią biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L., sporządzoną na potrzeby niniejszego postępowania, ustalona wysokość szkody, oszacowana jako niezbędny i celowy (tj. technicznie i technologicznie konieczny i uzasadniony) koszt naprawy przedmiotowego pojazdu, wyliczony z wykorzystaniem cen nowych części zamiennych oferowanych przez producenta pojazdu w marcu 2015r. – w okresie powstania szkody – wyniósł 75.036,25zł brutto.

Nadto biegły sądowy stwierdził, iż naprawa pojazdu ma ekonomiczne uzasadnienie oraz, że na podstawie akt sprawy i akt szkody nie można jednoznacznie stwierdzić, czy i w jakim zakresie pojazd został naprawiony przed zdarzeniem.

Biegły sądowy nie uwzględnił w sporządzonej przez siebie kalkulacji naprawy przedmiotowego pojazdu kosztów naprawy wspornika osi przedniej, gdyż sposób wykonania przedstawionej przez powódkę dokumentacji fotograficznej nie pozwolił na jednoznaczne określenie umiejscowienia ewentualnego uszkodzenia. Ponadto biegły nie uwzględnił kosztów naprawy/wymiany podłużnicy przedniej lewej i związanych jej wymianą czynności dodatkowych w postaci użycia ramy naprawczej, gdyż charakter i zakres uszkodzeń elementów zewnętrznych – reflektora lewego, wykładziny zderzaka oraz wzmocnienia zderzaka, błotnika przedniego lewego – nie wskazują, aby możliwe było uszkodzenie podłużnicy w warunkach szkody z dnia 11 marca 2015r.

Dowód: opinia biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L. wraz z kalkulacją naprawy, k. 85-97; uzupełniająca pisemna opinia biegłego z zakresu techniki

samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L., k. 124-125; ustne wyjaśnienia biegłego sądowego M. L. na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016r., k. 141-142 (czas od 00:01:11 do 00:09:53).

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie, aczkolwiek nie w całości.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, wnioski wywodząc przede wszystkim w oparciu o opinię sporządzoną przez biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania naprawy pojazdów M. L. (w tym pisemną opinię uzupełniającą oraz ustne wyjaśnienia biegłego złożone na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016r oraz kopie dokumentów prywatnych przedłożonych przez obie strony niniejszego postępowania.

Na wstępie podnieść należy, że żadna ze stron niniejszego sporu nie kwestionowała autentyczności oraz wiarygodności dokumentów prywatnych przedłożonych do akt sprawy. Wobec powyższego korzystają one w pełni z domniemania wskazanego w art. 245 k.p.c. W grupie dokumentów prywatnych znajdowały się liczne dokumenty związane z prowadzonym przez pozwanego postępowaniem likwidacyjnym oraz kalkulacja naprawy przedmiotowego pojazdu sporządzona przez rzeczoznawcę J. W. (z firmy (...) S.A.). Dokumenty te Sąd uznał za w pełni wiarygodne.

W toku rozprawy Sąd poprzestał na informacyjnym przesłuchaniu powódki W. L. (protokół rozprawy z dnia 17 grudnia 2015r., k. 66-68 (czas od 00:06:30 do 00:23:08) która wskazała na bezsporne okoliczności, iż od nabycia przedmiotowego pojazdu miała łącznie trzy wypadki/kolizje drogowe, w których uszkodzeniu ulegał pojazd marki M. (...), co również zostało potwierdzone przez biegłego sądowego w sporządzonej na potrzeby niniejszego postępowania opinii (tak pisemnej, uzupełniającej pisemnej opinii, jak i w ustnych wyjaśnieniach biegłego).

W niniejszej sprawie zaszła konieczność posiłkowania się wiadomościami specjalnymi celem ustalenia rzeczywistych kosztów naprawy pojazdu marki M. (...) po kolizji z dnia 11 marca 2015r., w tym kosztów wymiany nieuwzględnionych przez pozwanego elementów, a także na wniosek pozwanego, celem ustalenia celowych, technicznie i ekonomicznie uzasadnionych kosztów naprawy pojazdu z uwzględnieniem stawek rbg obowiązujących w dacie szkody, na rynku lokalnym w W., a nadto ustalenia czy pojazd przed zdarzeniem został naprawiony i w jakim zakresie (nie został naprawiony). Należało również ustalić, czy szkoda zaistniała w dniu 11 marca 2015r. była szkodą całkowitą przy założeniu, że pojazd nie został przez powódkę naprawiony po wypadku, gdyż został sprzedany za kwotę około 50.000zł. Celem wyjaśnienia powyższych okoliczności Sąd na rozprawie w dniu 25 lutego 2016r. dopuścił dowód z opinii biegłego z zakresu szacowania szkód w pojazdach (k. protokół rozprawy z dnia 25 lutego 2016r., k. 75-76). Sporządzoną przez biegłego sądowego M. L. opinię pisemną, jak i jej pisemną opinię uzupełniającą (a także ustne wyjaśnienia biegłego na rozprawie w dniu 20 grudnia 2016r.) uznał Sąd za wiarygodne. Zdaniem Sądu zostały one sformułowane w sposób rzetelny i obiektywny, zgodnie z zasadami wiedzy fachowej i wymogami przewidzianymi w kodeksie postępowania cywilnego. Sąd nie posiada wiadomości specjalnych i nie jest w stanie merytorycznie kwestionować wniosków biegłego, jednakże opinia podlega ocenie Sądu z punktu widzenia logiczności, fachowości i rzetelności. W ocenie Sądu wnioski zawarte w opinii biegłego są uzasadnione logicznie i przekonujące dla osoby nieposiadającej wiadomości specjalnych. Nadto wnioski w niej zawarte zostały należycie umotywowane i nie budzą zastrzeżeń. Mając powyższe na uwadze Sąd orzekający w przedmiotowej sprawie w całości oparł swe ustalenia na treści opinii biegłego sądowego dokonując na jej podstawie ustaleń w zakresie niezbędnych kosztów naprawy uszkodzeń w przedmiotowym pojeździe, do jakich doszło w dniu 11 marca 2015r. Ponadto Sąd miał na uwadze, iż stanowisko biegłego sądowego M. L., po przedstawieniu opinii na piśmie i po złożeniu ustnych wyjaśnień nie zostało ostatecznie zakwestionowane przez żadną ze stron niniejszego postępowania.

Sąd nie przeprowadzał dowodu z opinii biegłego sądowego z zakresu rekonstrukcji wypadków drogowych, wobec cofnięcia przedmiotowego środka dowodowego przez pełnomocnika powódki na rozprawie w dniu 17 grudnia 2015r. (protokół rozprawy z dnia 17 grudnia 2015r., k. 66-68, czas: 00:02:16).

Poza sporem w niniejszym postępowaniu pozostawało wystąpienie w dniu 11 marca 2015r. szkody komunikacyjnej (numer nadany przez pozwanego: (...)), okoliczność jej zgłoszenia pozwanemu, który w dacie zdarzenia ubezpieczał sprawcę kolizji w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych oraz przeprowadzenie postępowania likwidacyjnego przez pozwanego.

Spór pomiędzy stronami zasadniczo ogniskował się wokół zakresu i wysokości szkody, którą poniosła powódka.

Zgodnie z ustawą o ubezpieczeniach obowiązkowych, ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (art. 3, 4, 5, 13, 23 – 43 ustawy) ubezpieczeniami obowiązkowymi są między innymi ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów, zwane dalej ubezpieczeniem OC posiadaczy pojazdów mechanicznych. Zatem posiadacz pojazdu mechanicznego jest obowiązany zawrzeć umowę obowiązkowego ubezpieczenia OC posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem posiadanego przez niego pojazdu. Ubezpieczający zawiera umowę ubezpieczenia obowiązkowego z wybranym zakładem ubezpieczeń, wykonującym działalność ubezpieczeniową w zakresie tego ubezpieczenia. Zakład ubezpieczeń wypłaca odszkodowanie lub świadczenie z tytułu ubezpieczenia obowiązkowego na podstawie uznania roszczenia uprawnionego z umowy ubezpieczenia w wyniku ustaleń, zawartej z nim ugody, prawomocnego orzeczenia sądu lub w sposób określony w przepisach ustawy z dnia 6 listopada 2008 r. o prawach pacjenta i Rzeczniku Praw Pacjenta (Dz.U. z 2016 r. poz. 186, 823, 960 i 1070).

Zgodnie z art. 822§1 k.c. stanowiącego podstawę odpowiedzialności pozwanego ubezpieczyciela wobec powódki przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim, wobec których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony.

Jednym z interesów, jaki może stać się przedmiotem ubezpieczenia, jest obowiązek naprawienia osobie trzeciej szkody wyrządzonej działaniem ubezpieczającego lub ubezpieczonego. Celem tego ubezpieczenia nie jest zwolnienie ubezpieczającego (ubezpieczonego) z obowiązku naprawienia szkody, lecz zapewnienie poszkodowanemu korzystniejszej możliwości zaspokojenia swojego roszczenia. Dlatego też ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej jest niejednokrotnie ubezpieczeniem obowiązkowym. Ubezpieczenie od odpowiedzialności cywilnej powoduje, że ubezpieczyciel zobowiązany jest naprawić szkodę osobie trzeciej, za którą to szkodę odpowiedzialność ponosi ubezpieczający albo ubezpieczony na podstawie przepisów prawa cywilnego, ale niekoniecznie kodeksu cywilnego. W rezultacie, uprawnionym do otrzymania odszkodowania nie jest ubezpieczający lub ubezpieczony, lecz poszkodowany w wyniku działania ubezpieczającego bądź ubezpieczonego objętego ubezpieczeniem od odpowiedzialności cywilnej. Nie jest on jednak stroną umowy ubezpieczenia (H. Ciepła, w: Bieniek, Komentarz. Zobowiązania, 2011, t. II, art. 822 KC, Nb 1) ani nawet stosunku ubezpieczenia (inaczej: W. Dubis, w: Gniewek, Machnikowski, Komentarz, 2016, art. 822 KC, Nb 1). Zatem ubezpieczenie odpowiedzialności cywilnej ma w dużej mierze służyć ochronie interesów osób trzecich zagrożonych wyrządzeniem im szkody przez ubezpieczającego lub ubezpieczonego, mimo że przedmiotem ubezpieczenia jest interes majątkowy ubezpieczającego lub ubezpieczonego polegający na uniknięciu uszczerbku spowodowanego koniecznością wypłat odszkodowania.

Przenosząc powyższe na grunt przedmiotowej sprawy przede wszystkim wskazać należy, iż sprawcę kolizji z dnia 11 marca 2015r. łączyła z pozwanym Towarzystwem ważna umowa odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów. Sprawca kolizji przyjął swoją odpowiedzialność za jej wyrządzenie sporządzonym oświadczeniem. Wobec tego powódka zgłosiła bezpośrednio pozwanemu szkodę, wskazując miejsce i okoliczności jej wystąpienia. Pozwane Towarzystwo wszczęło postępowanie likwidacyjne, w którego toku ustaliło kosztorys naprawy przedmiotowego pojazdu (kosztorys datowany na dzień 19 marca 2015r.), następnie kolejnym pismem (z dnia 7 kwietnia 2015r.) zawiadomiło powódkę, iż postępowanie likwidacyjne będzie nadal prowadzone celem ustalenia odpowiedzialności za zgłoszona szkodę) i ostatecznie przyjęło swoją odpowiedzialność co do zasady, przyznając decyzją z dnia 23 maja 2015r. powódce odszkodowanie w wysokości 57.625,13zł.

Zgodnie z art. 361§2 k.c. w granicach określonych w §1 omawianego artykułu, w braku odmiennego przepisu ustawy lub postanowienia umowy, naprawienie szkody obejmuje straty, które poszkodowany poniósł, oraz korzyści, które mógłby osiągnąć, gdyby mu szkody nie wyrządzono.

Tak, jak odpowiedzialność pozwanego co do zasady nie była sporna pomiędzy stronami (po przyznaniu i wypłaceniu powódce odszkodowania), tak wysokość należnego już powódce odszkodowania była problematyczna. Bowiern w przedmiotowej kwestii, pozwany uważał, iż przyznane i wypłacone powódce w wysokości 57.625,13zł odszkodowanie całkowicie zaspokaja jej żądanie. Powódka natomiast żądała odszkodowania w wysokości ustalonej przez prywatnego rzeczoznawcę w wysokości 89.004,05zł.

W zakresie należnego powódce odszkodowania Sąd oparł się na opinii biegłego sądowego z zakresu techniki samochodowej, wyceny wartości i kosztorysowania napraw pojazdów M. L., którego wnioski potwierdziły, iż żądane przez powódkę odszkodowanie pozostawało częściowo niezasadne. Biegły sądowy oszacował, że koszt naprawy pojazdu powódki w marcu 2015r. tj. w okresie, kiedy szkoda powstała wynosił 75.036,25zł brutto. Zatem wyliczając należne powódce odszkodowanie, należało mieć na uwadze wypłacone jej po zakończeniu postępowania likwidacyjnego odszkodowanie w wysokości 57.625,13zł oraz kwotę wskazaną przez biegłego sądowego w wysokości 75.036,25zł. Wobec powyższego Sąd zasądził w punkcie I sentencji wyroku należną powódce różnicę pomiędzy dwoma wyżej wskazanymi kwotami - w wysokości 17.411,12zł.

Mając na uwadze całokształt okoliczności przedmiotowej sprawy Sąd, na podstawie art. 361§2 k.c. uznał zasadność roszczenia powódki z tytułu zwrotu kosztów ekspertyzy sporządzonej na zlecenie poszkodowanego w wysokości 276,75zł. W tym zakresie, ocena powiązania kauzalnego między zdarzeniem sprawczym, a następstwem, dokonana została na podstawie wszelkich danych i informacji, jakimi dysponował Sąd w chwili orzekania (zob. wyr. SN z 11.9.2003 r., III CKN 473/01, MoP 2006, Nr 17, s. 947). Wobec tego, w ocenie Sądu, należało ocenić to roszczenie jako pozostające w normalnym związku przyczynowym pomiędzy poniesieniem tego wydatku przez powódkę, a samym wypadkiem oraz kwestią czy poniesienie tego wydatku było obiektywnie uzasadnione i konieczne. W ocenie Sądu nie może budzić żadnych wątpliwości istnienie związku przyczynowego między poniesionym wydatkiem na sporządzenie kosztorysu, gdyż po wystąpieniu szkody i jej zgłoszeniu pozwanemu, powódka otrzymała od pozwanego ubezpieczyciela w kwietniu 2015r. pismo informujące ją, iż na podstawie analizy zgromadzonych w toku postępowania dokumentów nie było możliwe ustalenie odpowiedzialności za przedmiotową szkodę i w związku z tym postępowanie będzie prowadzone do czasu pełnego wyjaśnienia okoliczności, które umożliwią zajęcie ostatecznego stanowiska przez pozwanego. Zgodnie z orzecznictwem adekwatny związek przyczynowy nie musi wynikać tylko z fizycznych powiązań pomiędzy przyczyną a skutkiem, gdyż także oddziaływania o charakterze psychicznym mogą stanowić adekwatną przyczynę zdarzenia (por. wyr. SN z 7.2.1968 r., II CR 337/67, OSNCP 1969, Nr 1, poz. 15). Zdaniem Sądu w taki sposób właśnie należy ocenić podjęcie przez powódkę, po otrzymaniu wyżej wskazanego pisma od pozwanego, zlecenie prywatnej opinii, która wyliczyła i oszacowała koszty napraw pojazdu marki M. (...).

Mając na uwadze powyższe okoliczności Sąd, na podstawie art. 822 k.c. w zw. z art. 361§2 k.c. w zw. z art. 6 k.c. orzekł, jak w pkt I wyroku. Natomiast w punkcie III sentencji wyroku, biorąc pod uwagę wyniki opinii sporządzonej przez biegłego sądowego M. L. należało uznać, iż żądana przez powódkę wysokość odszkodowania jest wygórowana, wobec tego Sąd oddalił powództwo, ponad zasądzoną w punkcie I wyroku kwotę, na podstawie powyżej przytoczonych przepisów a contrario.

Na podstawie art. 481§1 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Na podstawie art. 817§1 k.c. ubezpieczyciel obowiązany jest spełnić świadczenie w terminie trzydziestu dni, licząc od daty otrzymania zawiadomienia o wypadku. Odsetki ustawowe stanowią rekompensatę uszczerbku majątkowego doznanego przez wierzyciela wskutek pozbawienia go możliwości czerpania korzyści z należnego mu świadczenia pieniężnego. Uzasadnionym na gruncie niniejszej sprawy było przyznanie odsetek ustawowych zgodnie z żądaniem pozwu, od kwoty 17.411,12zł od dnia 13 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r., natomiast od kwoty 276,75zł od dnia 14 kwietnia 2015r. do dnia 31 grudnia 2015r. -

tj. z zachowaniem 30-dniowego terminu na realizację wypłaty świadczenia przez ubezpieczyciela, licznego od daty zgłoszenia szkody. Jednocześnie Sąd mając na uwadze, iż przepis art. 481 k.c. został znowelizowany ustawą z dnia 9 października 2015r. (Dz.U. 2015 poz. 1830) o zmianie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, ustawy - Kodeks cywilny oraz niektórych innych ustaw, która weszła w życie z dniem 1 stycznia 2016r. – dlatego też od dnia 1 stycznia 2016r. do dnia zapłaty zasądził odsetki ustawowe za opóźnienie.

Mając na uwadze częściowe cofnięcie powództwa z jednoczesnym zrzeczeniem się roszczenia w zakresie wypłaconej powódce kwoty w wysokości 57.625,13zł (k. 52), Sąd w punkcie II wyroku umorzył postępowanie w tym zakresie, na podstawie art. 355 § 1 w zw. z art. 203 § 1 i 4 k.p.c.

O kosztach postępowania Sąd orzekł w punkcie III sentencji wyroku, na podstawie art. 98§1 k.p.c. w zw. z art. 100 k.p.c. w zw. z art. 108§1 k.p.c., zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik procesu i stosunkowego rozdzielenia kosztów. Zestawiając ze sobą wysokość wywiedzionego przez powódkę roszczenia z wysokością zasądzoną przez Sąd kwoty - po wypłaceniu przez pozwanego odszkodowania w wysokości 57.625,13zł, stwierdzić należało, iż powódka wygrała proces w 84%, natomiast pozwany utrzymał się ze swoim stanowiskiem w 16%. Na koszty powódki w przedmiotowym procesie złożyły się: opłata skarbową w wysokości 17zł od udzielonego pełnomocnictwa, wynagrodzenie dla ustanowionego pełnomocnika w wysokości 3.600zł, ustalone na podstawie §6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013, poz. 490), wysokość wykorzystanej zaliczki na wynagrodzenie biegłego sądowego w kwocie 1.350zł oraz uiszczona opłata stosunkowa od pozwu w wysokości 4.465zł. W kwestii niewykorzystanej zaliczki w wysokości 150zł należy wskazać, iż zostanie ona zwrócona powódce po uprawomocnieniu się wyroku. Zatem łącznie powódka poniosła koszty w wysokości 9.432zł, a biorąc pod uwagę, iż wygrała w 84% przedmiotowy proces, kwota jej należna wynosiła 7.922,88zł. Pozwany poniósł koszty w wysokości 1.500zł zaliczki, która po uprawomocnieniu się wyroku zostanie mu zwrócona w całości oraz koszty wynagrodzenia ustanowionego w sprawie pełnomocnika, ustalone, podobnie jak w przypadku powódki, w wysokości 3.600zł na podstawie §6 ust. 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U.2013, poz. 490) oraz 17zł tytułem opłaty skarbowej od udzielonego pełnomocnictwa. Ponieważ pozwany wygrał proces w 16% należne mu koszty tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego wyniosły 578,72zł, zatem w ogólnym rozrachunku (7.922,88zł – 578,72zł) Sąd zasądził na rzecz powódki kwotę 7.344,16zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Sygn. akt XV C 430/15

ZARZĄDZENIE

1. Odnotować w rep. „C”;
2. Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikom obu stron;
3. Przedłożyć z wpływem bądź za 28 dni.

Gdańsk, dnia 11 stycznia 2017r.

SSO Małgorzata Misiurna